

mange andre Sager. Ministeren udtalte, at naar Kjøbenhavn i Aar stilledes ugunstigere end efter Førslaget i Fjor, fulgte det af Systemet og Princippet. Det var det samme, som Finansministeren udtalte, derfor beklager jeg, at man har forladt Systemet fra i Fjor, der tillod at stille Kjøbenhavn gunstigere i Forhold til det øvrige Land.

Ministeren kom ind paa min Udtalelse om den dygtige Taktik og de kloge Manøvrer, hvormed Venstre havde behandlet Skattelovene siden 1897, og han protesterede meget bestemt imod, at der skulde have været Tale om Manøvrer og Taktik. Jeg fik det Indtryk, at saadanne Ting laa Ministeren fuldstændig fjernt. Det Ord „Taktik“ kendte han neppe, og Begrebet „Manøvre“ var ham fuldstændig fremmed. Da Ministeren talte, var det, som om frøomme og blide Følelser opfyldte mig, ja, jeg var ikke langt fra at folde Hænderne. Jeg saa ligesom Lorgnetten og Overskægget forsvinde, og det stod grangiveligt for mig, som sad en af Rafaels Engle ved Ministerbordet. Det var et skønt, lyst Syn, det var noget helt andet end det, Ministeren saa i Gaar, da han saa et sort og mærkeligt fælt Syn, et Syn som i „Kærlighed uden Strømper“, hvor Mette ser et sort og sælsomt Væsen, der nærmer sig med sorte Haar paa Næsen. Noget lignende har Ministeren set, da han hørte mig tale. Han har set en vild Urskov vokse op fra mit Hoved. Han saa de sælsomste Væsener, Godsejere, som levede over Evne, og Storbondklikker osv., men samtidig havde han ogsaa set Spændetrøjer og Snørliv vandre i Urskoven sammen med Storbondklikkerne og de fyldige Godsejere. Dette Syn forekom mig saa ganske horribelt, at jeg blev bekymret for den ærede Ministers Sundhed. Saadanne Drømmesyner og Feberfantasier pleje jo at være et Tegn paa en daarlig Mave. De skulde da ikke være. Udtryk for de politiske Mavekneb, hvorom det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) talte, som have paavirket Ministeren og vakt de onde Syner, han havde i Gaar? Nej, saa var mit Syn meget skønnere og lysere, da jeg saa Ministeren uskyldig som et Barn ikke kende Spor til Taktik og Manøvrer. Dette Englehoved fra Rafaels Billede, som her traadte frem, var meget lysere og skønnere. Men Synet varede rigtignok ikke længe. Der faldt mig nemlig forskellige Ting ind. Jeg kom saaledes til at tænke paa det mærkelige i, at dette Parti og dets Førere ikke kendte

noget til Taktik og Manøvrer, da de dog i tre Aar havde begravet Brændevinsskatten i Udvalg, for saa i det tredje Aar at trække den frem og slaa den paa Planeten. Jeg anerkender det som en god Taktik, og forstaa, at det ikke skulde være Taktik, kan jeg ikke. Jeg kom til at tænke paa Underofficerernes Lønninger, Kanonerne, Prinsesserne osv., og disse Sagers forskelligartede Behandlingsmaade. Det forekom mig, at disse Ting ikke ganske bekræftede den ærede Ministers Uskyldighedstilstand over for Taktik og Manøvrer. Men ogsaa flere positive Ting med Hensyn til de foreliggende Skattelove faldt mig ind. Det forekom mig, at Venstre naturligvis med Rette — havde ladet sig og sin Taktik bestemme af den foreliggende Situation. Jeg skal erindre om de overordentlig rosende Udtalelser om de Reedtz-Thottske Skattelove, der fremkom straks ved deres Forelæggelse. Da udtalte det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), den 29de Januar 1897 disse senere ofte gentagne Ord: „det vilde være en Ære for Tinget at gennemføre disse Lovforslag“. „Det er ikke faldet i min Lod før at modtage et Lovforslag med saa megen Ros som den, hvormed jeg har modtaget dette. Muligvis er det noget begrundet i, at et Lovforslag om en Formue- og Indkomstskat til Staten er en gammel Venstretanke.“ Saaledes var Venstres Førers Stilling til de Reedtz-Thottske Skattelove, da de bleve forelagte, men allerede 3 Aar efter var Synet paa disse Love blevet ikke saa lidt anderledes — og jeg mener med Rette —, fordi Situationen havde forandret sig. Hvad Venstre vilde nøjes med i 1897, kunde og vilde Venstre og Folketinget ikke nøjes med i Marts 1900, da Ministerierne Reedtz-Thott og Hørring vare faldne. Da Skattelovene saaledes foreløbige i ethvert Tilfælde, vare strandede, besluttede Venstre og Folketinget Nedsættelsen af en parlamentarisk Kommission, og da udtalte det ærede Medlem fra Ringkjøbing Ord, der ikke vare saa begejstrede som de, hvormed man først modtog de Reedtz-Thottske Skattelove. Han sagde den 26de Marts 1900: „Naar vi i sin Tid sluttede os til navnlig de direkte Skattelove saa stærkt, som vi gjorde, var det, fordi vi haabede, at naar vi her i det væsentligste sluttede os til Lovforslag, der vare fremsatte af en Højreregering, havde vi denne Højreregering med os, saaledes at den kunde hjælpe os oppe i Landstinget. . . . Vi sloge af paa vore Ønsker. . . . Naar Venstre nu